

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4846/2542

ธนาคาร ไทย พาณิชย์ จำกัด (มหาชนโจทก์ นาย วีระชัย สุวณณาการจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 856, ป.วิ.พ. มาตรา 248, ป.วิ.พ. มาตรา 238, ป.วิ.พ. มาตรา 249

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ข้อตกลงในการใช้บัตรหลักและบัตรเสริมจะให้ออกดอกเบียทบต้นได้โดยหักจากบัญชีออมทรัพย์ และบัญชีกระแสรายวันที่เปิดไว้เพื่อการนี้ การที่จำเลยขอใช้บัตรเครดิตของธนาคารโจทก์ก็เพื่อนำไปใช้ชำระค่าสินค้าและบริการต่าง ๆ แทนเงินสดเป็นสำคัญโดยให้โจทก์ออกเงินชำระแทนไปก่อน บัญชีที่เปิดไว้ก็เพียงเพื่อให้โจทก์หักเงินไปชำระหนี้หาใช้บัญชีหักทอนหนี้สินระหว่างกันอย่างบัญชีเดินสะพัดไม่ เพราะจำเลยมีแต่เป็นลูกหนี้โจทก์ฝ่ายเดียวไม่ได้เป็นเจ้าของหนี้ด้วย รวมทั้งไม่มีหน้าที่ต้องนำเงินฝากเข้าบัญชีก่อนซื้อสินค้าหรือชำระค่าบริการ และมีได้มีข้อสัญญาให้จำเลยถอนเงินเกินบัญชีด้วยเช็คแม้ตามคำขอสินเชื่อบัตรเครดิตจะมีข้อความตกลงให้บัญชีดังกล่าวเป็นบัญชีเดินสะพัดก็เป็นเพียงความเข้าใจและเป็นไปตามรูปแบบของสัญญาสำเร็จรูปของโจทก์ ไม่เข้าลักษณะบัญชีเดินสะพัดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 856 โจทก์จึงไม่มีสิทธิคิดดอกเบียทบต้น เมื่อคำให้การเดิมจำเลยมิได้ยืนยันให้การต่อสู้คดีในเรื่องมีการฉ้อฉลทำรายการเพิ่มเติมในใบแจ้งหนี้ของโจทก์รวมทั้งเหตุแห่งการนั้น จึงไม่มีประเด็นที่จะนำสืบตามข้อต่อสู้ดังกล่าว เท่ากับไม่มีข้ออ้างหรือข้อเถียงเป็นประเด็นข้อพิพาท ข้อฎีกาของจำเลยที่ว่ามีการฉ้อฉลทำรายการเพิ่มเติมในใบแจ้งหนี้ของโจทก์โดยไม่สุจริต จึงเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย การที่จำเลยไม่ได้ยกเหตุว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความขึ้นต่อสู้ไว้ในคำให้การ แม้จำเลยจะขออนุญาตเบิกความเพิ่มเติมไว้ต่อศาลว่าคดีขาดอายุความ ก็ไม่ทำให้เกิดประเด็นขึ้น เพราะเป็นการนำสืบนอกประเด็นที่ให้การ ถือว่าเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นเช่นกัน

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยสมัครเป็นสมาชิกบัตรเครดิตโพธิ์ทอง และขอให้ออกบัตรเสริมให้นางสาวจิรายุ สุวณณาการ บุตรจำเลยเพื่อนำไปใช้ชำระค่าสินค้าและค่าบริการต่าง ๆ แทนเงินสดแก่ร้านค้าหรือสถานที่ให้บริการหรือสำนักงานที่เป็นสมาชิกของโจทก์หรือใช้เบิกเงินสด ณ ธนาคารโจทก์และธนาคารอื่นที่เป็นสมาชิกร่วมกับโจทก์ จำเลยขอให้โจทก์ออกเงินชำระหนี้แทนไปก่อน และจำเลยยินยอมให้โจทก์หักชำระจากบัญชีเงินฝากออมทรัพย์เลขที่ 001-2-37252-4 โดยให้ถือว่าบัญชีเงินฝากออมทรัพย์เป็นบัญชีเดินสะพัด หากเงินในบัญชีมีไม่พอจ่าย ทำให้บัญชีเป็นลูกหนี้โจทก์ จำเลยยอมให้โจทก์ถือว่าการเบิกเงินเกินบัญชี ยอมให้โจทก์คิดดอกเบียทบต้นในบัญชีเดินสะพัดตามประเพณีการค้าของธนาคารพาณิชย์ในอัตราสูงสุดที่เรียกเก็บได้ตามประกาศของธนาคารแห่งประเทศไทย ต่อมาจำเลยกับนางสาวจิรายุ สุวณณาการ ได้สมัครเป็นสมาชิกบัตรเครดิตวีซ่าอีกประเภทหนึ่ง โดยจำเลยยินยอมให้โจทก์หักชำระเงินที่ออกแทนไปก่อนจากบัญชีเดินสะพัดเลขที่ 001-3-23398-5 จำเลยและนางสาวจิรายุ ได้นำบัตรเครดิตโพธิ์ทองและบัตรเครดิตวีซ่าไปซื้อสินค้าและใช้บริการแทนเงินสดและเบิกเงินสดหลายครั้ง ซึ่งโจทก์ได้ทอดรองจ่ายเงินแทนและหักทอนจากบัญชีเงินฝากออมทรัพย์และบัญชีกระแสรายวันของจำเลยเรื่อย

มาคิดถึงวันที่ 30 กันยายน 2538 มียอดหนี้ตามบัตรเครดิตโพธิ์ทองเป็นเงิน 331,647.45 บาท และหนี้ตามบัตรเครดิตวีซ่าอีกเป็นเงิน 227,529.55 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 559,177 บาท โจทก์ทวงถามและบอกเลิกสัญญาบัญชีเดินสะพัดแล้วตั้งแต่วันที่ 23 พฤศจิกายน 2538 คิดถึงวันฟ้องจำเลยยังเป็นหนี้ตามบัตรเครดิตโพธิ์ทองและบัตรเครดิตวีซ่าอยู่เป็นเงินรวม 575,201.31 บาท กับดอกเบี้ยอีกเป็นเงิน 27,909.07 บาท รวมเป็นเงิน 603,110.38 บาท ขอให้บังคับจำเลยชำระเงินจำนวน 603,110.38 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 19.5 ต่อปีของต้นเงินจำนวน 575,201.31 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์จำเลยให้การรับว่า จำเลยเป็นสมาชิกการใช้บัตรเครดิตโพธิ์ทองและบัตรเครดิตวีซ่าของโจทก์จริง แต่โจทก์คิดดอกเบี้ยทบต้นท่วมต้นเงินหลายเท่าโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายโจทก์อาจจะได้ใช้เลขที่ฉ้อฉลแสดงตัวเลขจำนวนเงินเกินความเป็นจริงอย่างมากมายจนอาจถือได้ว่าเป็นการหลอกลวงผู้หลงเชื่อเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์อย่างร้ายแรงอาจเป็นไปได้หรือไม่ที่จำเลยได้ตกเป็นเหยื่อรายหนึ่งของพนักงานธนาคารผู้ทุจริตขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว พิพากษาให้จำเลยชำระเงินจำนวน 603,110.38 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 19.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวน 575,201.31 บาท นับตั้งแต่วันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2539 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระเงินตามหนี้บัตรเครดิตโพธิ์ทองจำนวน 103,818.70 บาท พร้อมดอกเบี้ยแบบไม่ทบต้นในอัตราร้อยละ 17.5 ต่อปีนับแต่วันที่ 7 เมษายน 2535 และจำนวน 75,081.60 บาท นับแต่วันที่ 6 พฤษภาคม 2535 ถึงวันที่ 26 กันยายน 2536 และตามหนี้บัตรเครดิตวีซ่าจำนวน 59,439.60 บาทพร้อมดอกเบี้ยแบบไม่ทบต้นในอัตราร้อยละ 17.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 6 มีนาคม 2535จำนวน 57,311.20 บาท นับแต่วันที่ 7 เมษายน 2535 และจำนวน 5,000 บาท นับแต่วันที่ 6 สิงหาคม 2535 ถึงวันที่ 26 กันยายน 2535 กับดอกเบี้ยของต้นเงินสำหรับหนี้ตามบัตรเครดิตโพธิ์ทองและบัตรเครดิตวีซ่าดังกล่าว รวมกันจำนวน 300,651.10 บาท ในอัตราร้อยละ 18.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 27 กันยายน 2536 ถึงวันที่ 10 สิงหาคม 2538 ร้อยละ 18.75 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 สิงหาคม 2538 ถึงวันที่ 31 สิงหาคม 2538 ร้อยละ 19 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 กันยายน 2538 ถึงวันที่ 3 ตุลาคม 2538 ร้อยละ 19.25 ต่อปีนับแต่วันที่ 4 ตุลาคม 2538 ถึงวันที่ 7 ธันวาคม 2538 และร้อยละ 19.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 8 ธันวาคม 2538 จนกว่าชำระเสร็จ นอกจากนี้แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นโจทก์และจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาในข้อกฎหมายของโจทก์ว่าหนี้ที่จำเลยค้างชำระแก่โจทก์ตามบัตรเครดิตโพธิ์ทองและบัตรเครดิตวีซ่าเป็นหนี้ตามสัญญาบัญชีเดินสะพัดหรือไม่ และโจทก์มีสิทธิคิดดอกเบี้ยทบต้นจากจำเลยหรือไม่โจทก์ฎีกาว่า ด้านหลังคำขอสินเชื่อบัตรเครดิตได้ระบุเป็นสัญญาการใช้บัตรเครดิตไว้ในข้อ 2 ว่า หากในบัญชีเดินสะพัดของจำเลยปรากฏยอดเป็นลูกหนี้โจทก์แล้วจำเลยยินยอมให้โจทก์ถือว่าเป็นการเบิกเงินเกินบัญชีได้และยินยอมให้โจทก์คิดดอกเบี้ยทบต้นในบัญชีเดินสะพัดได้ หนี้ที่จำเลยค้างชำระต่อโจทก์จึงเป็นหนี้ตามสัญญาบัญชีเดินสะพัดโจทก์ย่อมมีสิทธิคิดดอกเบี้ยทบต้นจากจำเลยได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ปรากฏว่าคดีสำหรับโจทก์ในชั้นนี้ต้องห้ามฎีกาในข้อเท็จจริงเพราะเป็นคดีที่จำนวนทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นฎีกาตามฎีกาของโจทก์ไม่เกิน 200,000 บาท ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 248 วรรคหนึ่ง โจทก์จึงฎีกาได้แต่เฉพาะในข้อกฎหมายในการวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าว ศาลฎีกาจำต้องถือตามข้อเท็จจริงที่ศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยจากพยานหลักฐานในสำนวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 238 ว่า เมื่อวันที่ 13 ธันวาคม 2532 จำเลยได้สมัครเป็นสมาชิกขอใช้

บัตรเครดิตโพธิ์ทองและขอให้ออกบัตรเสริมให้นางสาวจิรายุ สุวันณาการ บุตรจำเลยเพื่อชำระค่า
สินค้าและค่าบริการแทนเงินสดและเบิกถอนเงินสดล่วงหน้าโดยให้โจทก์หักชำระหนี้จาก
บัญชีเงินฝากออมทรัพย์เลขที่ 001-2-37252-4 ตามคำขอสินเชื่อบัตรเครดิตเอกสารหมายเลข จ.4
และ จ.5 และวันที่ 31 มกราคม 2533 จำเลยและนางสาวจิรายุได้สมัครเป็นสมาชิกขอใช้
บัตรเครดิตวีซ่าเพื่อชำระค่าสินค้าและค่าบริการแทนเงินสดและเบิกถอนเงินสดล่วงหน้าอีก โดยให้
โจทก์หักชำระหนี้จากบัญชีเดินสะพัดเลขที่ 001-3-23398-5 ตามคำขอสินเชื่อบัตรเครดิตเอกสาร
หมายเลข จ.7 และ จ.8 จำเลยและนางสาวจิรายุได้ใช้บัตรเครดิตของโจทก์เบิกถอนเงินสดล่วงหน้าและ
ซื้อสินค้าหรือชำระค่าบริการสำหรับบัตรเครดิตโพธิ์ทอง ตามบัญชีเงินฝากออมทรัพย์เลขที่
001-2037252-4 ในวันที่ 7 เมษายน 2535 จำนวน 103,818.70 บาท และวันที่ 6 พฤษภาคม 2535
จำนวน 75,081.60 บาท ตามรายการบัญชีเงินฝากออมทรัพย์เอกสารหมายเลข จ.16 แผ่นที่ 1 และ
สำหรับบัตรเครดิตวีซ่าตามบัญชีเดินสะพัดเลขที่ 001-3-23398-5 ในวันที่ 6 มีนาคม 2535 จำนวน
59,439.60 บาท วันที่ 7 เมษายน 2535 จำนวน 57,311.20 บาท และวันที่ 6 สิงหาคม 2535
จำนวน 5,000 บาท ตามรายการบัญชีเดินสะพัดเอกสารหมายเลข จ.17 แผ่นที่ 22, 23 และ 27 จำนวน
หนี้ที่โจทก์นำมาฟ้องส่วนที่เกินไปจากนี้ล้วนเป็นดอกเบี้ยทั้งสิ้นโดยไม่ปรากฏว่ามีหนี้ที่จำเลยออก
เช็คสั่งจ่ายเงินเกินบัญชีแต่อย่างใด เห็นว่า สัญญาบัญชีเดินสะพัดเป็นสัญญาซึ่งบุคคล 2 คน ตกลง
กันว่าสืบแต่นั้นไป หรือในชั่วเวลากำหนดอันใดอันหนึ่ง ให้ตัดทอนบัญชีหนี้หรือหักกลบลบหนี้กัน
ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนอันเกิดขึ้นแต่กิจการในระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นตามบัญชีหนี้ที่ได้จัดทำขึ้น
ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 856 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แสดงว่าบุคคลทั้งสองดังกล่าว
ต่างฝ่ายต่างต้องเป็นเจ้าหนี้และลูกหนี้ต่อกัน หากฝ่ายใดเป็นเจ้าหนี้หรือเป็นลูกหนี้แต่ฝ่ายเดียว แม้
จะมีบัญชีคิดหนี้สินกัน สัญญานั้นก็หาเป็นสัญญาบัญชีเดินสะพัดไม่ข้อเท็จจริงที่ยุติตามที่
ศาลอุทธรณ์ฟังมาดังกล่าวเห็นได้ชัดว่าจำเลยและนางสาวจิรายุบุตรจำเลยขอให้บัตรเครดิต
โพธิ์ทองและบัตรเครดิตวีซ่าของโจทก์เพื่อนำไปใช้ชำระค่าสินค้าและค่าบริการต่าง ๆ แทนเงินสด
เป็นสำคัญโดยโจทก์ออกเงินชำระหนี้แทนไปก่อนบัญชีเงินฝากออมทรัพย์เลขที่ 001-2-37252-4
เป็นเพียงบัญชีเงินฝากที่จำเลยยอมให้โจทก์หักชำระหนี้ตามบัตรเครดิตโพธิ์ทองที่โจทก์จ่ายโดยตรง
ไปก่อนเท่านั้นหาใช่บัญชีหักทอนหนี้สินระหว่างโจทก์กับจำเลยอย่างบัญชีเดินสะพัดไม่ เพราะ
จำเลยมีแต่เป็นลูกหนี้โจทก์ฝ่ายเดียว หาได้เป็นเจ้าหนี้โจทก์ด้วยแต่อย่างใดไม่ การคิดบัญชีหนี้สิน
กันตามบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ดังกล่าวจึงมิใช่การตัดทอนบัญชีหนี้หรือหักกลบลบหนี้กันอัน
เกิดขึ้นแต่กิจการในระหว่างโจทก์กับจำเลยแม้ตามคำขอสินเชื่อบัตรเครดิตเอกสารหมายเลข จ.4 และ
จ.5 จะมีข้อความว่าจำเลยตกลงให้บัญชีออมทรัพย์ดังกล่าวเป็นบัญชีเดินสะพัดตาม
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 856 ก็ไม่ทำให้บัญชีเงินฝากออมทรัพย์นั้นกลายเป็น
บัญชีเดินสะพัดไปได้ ส่วนบัญชีเดินสะพัดเลขที่ 001-3-23398-5 ที่จำเลยยอมให้โจทก์หักชำระหนี้
ตามบัตรเครดิตวีซ่าที่โจทก์จ่ายโดยตรงไปก่อนก็มีลักษณะเช่นเดียวกับบัญชีเงินฝากออมทรัพย์
ดังกล่าว กล่าวคือ มิใช่บัญชีหักทอนหนี้สินระหว่างโจทก์กับจำเลยอย่างบัญชีเดินสะพัดเพราะ
จำเลยมีแต่เป็นลูกหนี้โจทก์ฝ่ายเดียว หาได้เป็นเจ้าหนี้ด้วยไม่แม้ตามคำขอสินเชื่อบัตรเครดิต
เอกสารหมายเลข จ.7 และ จ.8 บัญชีดังกล่าวจะเรียกว่าบัญชีเดินสะพัด ก็เป็นบัญชีเดินสะพัดเฉพาะ
แต่ชื่อเพราะการคิดบัญชีหนี้สินกันตามบัญชีดังกล่าวมิได้มีการตัดทอนบัญชีหนี้หรือหักกลบลบหนี้
กันอันเกิดขึ้นแต่กิจการในระหว่างโจทก์กับจำเลยแต่อย่างใด และแม้สัญญาการใช้บัตรเครดิต
ทั้งสองบัตรดังกล่าวจะระบุว่าหากในบัญชีเดินสะพัดของจำเลยปรากฏยอดเป็นลูกหนี้โจทก์แล้ว

จำเลยยินยอมให้โจทก์ถือว่าเป็นการเบิกเงินเกินบัญชีได้และยินยอมให้โจทก์คิดดอกเบี้ยทบต้นในบัญชีเดินสะพัดได้ดังที่โจทก์ฎีกาก็ตามก็ล้วนเป็นข้อสัญญาที่โจทก์เป็นฝ่ายกำหนดขึ้นเองและพิมพ์อยู่ในแบบพิมพ์สำเร็จรูปของโจทก์มาแต่ต้นและโจทก์เข้าใจเช่นนั้นไปเองทั้งสิ้น มีใช้ข้อสัญญาที่เกิดจากการเจรจาต่อรองระหว่างโจทก์กับจำเลยอย่างจริงจัง สัญญาการใช้บัตรเครดิตดังกล่าวโจทก์เป็นเจ้าของจำเลยแต่ฝ่ายเดียว จำเลยมิได้เป็นเจ้าของโจทก์ มิได้มีหน้าที่ต้องนำเงินฝากเข้าบัญชีก่อนซื้อสินค้าหรือชำระค่าบริการ และมีได้มีข้อสัญญาให้จำเลยถอนเงินเกินบัญชีด้วยเช็คแต่อย่างใด แม้จำเลยจะยอมให้โจทก์ถือว่าเป็นการเบิกเงินเกินบัญชีก็ไม่ทำให้สัญญาการใช้บัตรเครดิตดังกล่าวกลายเป็นการเบิกเงินเกินบัญชีไปได้ดังที่โจทก์เข้าใจในที่จำเลยอ้างชำระแก่โจทก์ตามบัตรเครดิตโพธิ์ทองและบัตรเครดิตวีซ่า จึงมิใช่หนี้ตามสัญญาบัญชีเดินสะพัด โจทก์ย่อมไม่มีสิทธิคิดดอกเบี้ยทบต้นจากจำเลยตามบทบัญญัติมาตรา 655 วรรคสอง แห่ง

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์การที่โจทก์คิดดอกเบี้ยทบต้นจากจำเลยจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์คงคิดดอกเบี้ยจากจำเลยได้แบบไม่ทบต้น ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยมาชอบแล้วแต่ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้จำเลยชำระเงินตามหนี้บัตรเครดิตวีซ่าจำนวน 5,000 บาทนับแต่วันที่ 6 สิงหาคม 2535 ถึงวันที่ 26 กันยายน 2535 นั้นไม่ถูกต้อง ที่ถูกเป็นนับแต่วันที่ 6 สิงหาคม 2535 ถึงวันที่ 26 กันยายน 2536 ดังที่โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาจึงเห็นสมควรแก้ไขเสียให้ถูกต้องปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อแรกมีว่า ได้มีการฉ้อฉลทำรายการเพิ่มต้นเงินในใบแจ้งหนี้ของโจทก์โดยไม่สุจริตหรือไม่ ข้อนี้จำเลยให้การว่า โจทก์อาจจะได้ใช้เลขฉ้อฉลแสดงตัวเลขจำนวนเงินเกินความเป็นจริงอย่างมากมายจนอาจถือได้ว่าเป็นการหลอกลวงผู้หลงเชื่อเพราะ

รู้เท่าไม่ถึงการณ์อย่างร้ายแรง อาจเป็นไปได้หรือไม่ที่จำเลยได้ตกเป็นเหยื่อรายหนึ่งของพนักงานธนาคารผู้ทุจริตเห็นได้ว่า คำให้การของจำเลยดังกล่าวจำเลยมิได้ยืนยันให้การต่อสู้คดีในประเด็นดังกล่าวโดยชัดแจ้งรวมทั้งเหตุแห่งการนั้น จำเลยจึงไม่มีประเด็นที่จะนำสืบตามข้อต่อสู้ดังกล่าว เท่ากับไม่มีข้ออ้างหรือข้อเถียงเป็นประเด็นข้อพิพาทตามที่จำเลยฎีกา ข้อฎีกาของจำเลยข้อนี้จึงเป็นข้อที่มิได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลย ประการสุดท้ายมีว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ จำเลยฎีกาว่า การที่ศาลชั้นต้นได้อนุญาตให้จำเลยเบิกความถึงปัญหาเรื่องฟ้องโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ ถือได้ว่าปัญหาเรื่องอายุความได้มีการยกขึ้นว่ากล่าวมาแล้วในศาลชั้นต้น เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าโจทก์นำคดีนี้มาฟ้องภายหลังที่สัญญาบัตรเครดิตได้หมดอายุลงตั้งแต่ปี 2535 แล้ว จึงเกิน 2 ปี คดีของโจทก์ขาดอายุความจำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบโจทก์ ชอบที่ศาลฎีกาจะยกขึ้นวินิจฉัยได้ เห็นว่า ประเด็นเรื่องอายุความนั้นจำเลยมิได้ยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ไว้ในคำให้การ ฉะนั้น แม้จำเลยจะขออนุญาตเบิกความเพิ่มเติมต่อศาลว่าคดีโจทก์ขาดอายุความแล้ว ก็ไม่ทำให้เกิดเป็นประเด็นขึ้นเพราะเป็นการนำสืบนอกประเด็นที่ให้การ ถือไม่ได้ว่าปัญหาเรื่องอายุความเป็นข้อที่โต้แย้งกันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ที่ศาลอุทธรณ์ไม่รับวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวให้จึงชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น"พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระเงินตามหนี้บัตรเครดิตวีซ่าจำนวน 5,000 บาทนับแต่วันที่ 6 สิงหาคม 2535 ถึงวันที่ 26 กันยายน 2536 นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

วิเทพ ศิริพากย์ · สติชัย ไพเราะ · ม.ล.ไกรฤกษ์ เกษมสันต์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/4846/2542>